

Arrest

**nr. 114 004 van 20 november 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juli 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANEELS, die loco advocaat M. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 20 augustus 2008 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 13 oktober 2008 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Het beroep dat door verzoekster tegen deze beslissing werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) leidde tot arrest nr. 24 288 van 9 maart 2009 waarbij verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.3. Verzoekster diende een tweede asielaanvraag in op 27 juni 2013.

1.4. Op 4 juli 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Diezelfde dag werd verzoekster hiervan in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 20.08.2008 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; haar echter op 27.10.2008 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 12.11.2008 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 10.03.2009 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 27.06.2013 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij zij verklaart niet naar haar land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat zij en haar kinderen niet naar Rusland kunnen terugkeren omwille van de problemen van haar partner, A.M.; betrokkene hieromtrent ook verwijst naar een videoclip die haar partner op internet plaatste en waarbij hij een open toespraak richt aan Poetin; echter ook in het dossier van dhr. A.M. op 04.07.2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater) werd voor wat betreft zijn tweede asielaanvraag; betrokkene voorts stelt dat ze evenmin naar Rusland kan terugkeren omwille van de problemen van haar vader; deze immers negatief gekant is tegen haar partner en eist dat ze van hem zou scheiden; betrokkene echter stelt haar kinderen niet te willen kwijt raken; betrokkene deze beweringen niet weet te staven met enig begin van bewijs, waardoor het ook louter beweringen blijven; betrokkene voorts ook een kopie van haar geboorteakte aanbrengt; de bewijswaarde van dit document erg gering is, gezien een kopie het niet toelaat te authenticiteit van het document in kwestie vast te stellen; betrokkene anderzijds wel in het bezit is van de geboorteaktes van haar kinderen en een attest van vaderschapserkenning; uit deze documenten echter enkel de identiteit van de kinderen van betrokkene blijkt, alsook dat dhr. A.M. de vader is van deze kinderen, zonder meer; dergelijke feiten echter nooit door de Belgische asielinstanties betwist werden; er anderzijds geen geloof kon gehecht worden aan de vermeende problemen van betrokkene en haar partner in Rusland; de verklaringen van betrokkene bij haar huidige asielaanvraag niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen; betrokkene tenslotte ook stelt dat haar kinderen enkel Frans spreken en in België school lopen; dergelijke motieven echter geen uitstaans hebben met de Conventie van Geneve en er dan ook geen verder gevolg aan kan gegeven worden; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 25.01.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op : *“la violation de l'article 51/8 et 62 de la loi du 15.12.1980, des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, du principe général de bonne administration et du contradictoire, de l'erreur manifeste d'appréciation et de l'excès de pouvoir”*.

Verzoekster betoogt als volgt in haar verzoekschrift:

“L'article 51/8 de la loi du 15.12.1980 dispose que :

(...)

En l'espèce, les éléments invoqués par la requérante dans le cadre de sa seconde demande d'asile se différencient clairement des motifs invoqués lors de la première demande d'asile.

La requérante rappelle que, tout comme son époux, elle n'est jamais retournée dans son pays d'origine et séjourne en Belgique depuis son arrivée en août 2008.

Le 27 avril 2013, son époux a posté sur le site www.youtube.com un appel au Président Poutine afin de que les Tchétchènes - Akines récupèrent leur patrie. Il en a lancé un second en date du 03.05.2013 en compagnie de Messieurs Zaynulabidov et Maniyev.

Dès le 14.05.2013, une perquisition était menée à son ancien domicile de Khassavyurt où vivent encore la mère, le frère et la soeur de son époux, raison pour laquelle la requérante et son époux ont eu connaissance du procès-verbal de perquisition. A ce titre, la requérante souligne qu'il s'agit de la première perquisition dont ils font l'objet depuis leur arrivée en Belgique et que, des lors, au vu du délai écoulé depuis leur arrivée et de la proximité entre la publication et la perquisition, elle a a fortiori traité celle-ci.

Il est incontestable que la liberté d'expression est fortement réprimée en Russie, comme le relève notamment de nombreuses ONG, comme par exemple Amnesty International [http://www.amnesty.org/fr/library/as et/EU R4 6/01 1/2013/fr/d9fb0335-c588-4ff9-b719- 5eele75e8ff5/eur460112013en.pdf](http://www.amnesty.org/fr/library/as%20et/EU%20R4%206/01%2013/fr/d9fb0335-c588-4ff9-b719-5eele75e8ff5/eur460112013en.pdf) - Liberté en danger : répression de la liberté d'expression, de réunion et d'association en Russie).

Tel est le contexte dans lequel la perquisition chez la requérante et son époux a été menée.

Manifestement, les faits conduisant à l'introduction de cette seconde demande d'asile ont trait à la répression de la liberté d'expression suite à la publication des deux reportages alors que la précédente demande d'asile, introduite il y a 5 ans, avait trait à des craintes de persécutions suite à un soutien financier qu'apportait l'époux de la requérante à l'opposition Tchétchène.

En aucun cas, il ne peut donc être considéré que la requérante a déjà introduit la même demande d'asile.

Pour autant que de besoin, la requérante démontré son identité par la production d'une copie de son passeport délivré le 09.12.2004.

L'article 51/8 de la loi du 15.12.1980 ne pouvait s'appliquer en l'espèce.

Il incombait en effet de prendre en considération la demande d'asile de la requérante et de l'examiner via les services du Commissaire Général aux Réfugiés et aux Apatrides.

Le moyen est sérieux.

La décision de non prise en considération doit être annulée, en ce compris, l'ordre de quitter le territoire pris sur base de l'article 71/5 de l'arrêté royal du 08.10.1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.”

2.2. Waar verzoekster het *“principe général de bonne administration”* opwerpt, dient de Raad erop te wijzen dat er meerdere beginselen van behoorlijk bestuur bestaan en het de Raad niet toekomt uit het betoog van verzoekster te gaan distilleren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht door de bestreden beslissing.

Verzoekster voert eveneens een schending aan van het *“principe du contradictoire”*, maar laat na toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel schendt.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die

aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin gesteld wordt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van (oud) artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)”

2.5. De gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.
- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.6. Uit (oud) artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan tevens afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens op cumulatieve wijze :

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het indienen van haar tweede asielaanvraag volgende documenten voorlegde:

- een kopie van haar geboorteakte;
- originele geboorteaktes van haar drie kinderen;
- een origineel attest van vaderschapserkenning van haar drie kinderen.

Op de vraag welke nieuwe elementen zij aanbracht bij haar tweede asielaanvraag antwoordde verzoekster: *“Mijn man heeft hier met zijn vrienden een videoclip opgenomen en een open toespraak gericht aan Poetin. Daardoor hebben onze familieleden problemen gekregen in ons thuisland. Er*

werden huiszoekingën uitgevoerd bij hun thuis. Zijn familie raad ons ten stelligste af om terug te keren. Mijn man had eerder problemen en nu heeft hij voor nog meer problemen gezorgd. Ik zit zelf in een heel lastig parket. Ik kan niet terugkeren met mijn vier kinderen, want dan kan ik nergens terecht. Ik kan ook niet weg zonder mijn kinderen. Onze kinderen spreken enkel maar Frans, omdat ze hier naar school gaan. Er zijn veel voorbeelden van mensen die teruggekeerd zijn en de gevolgen daarvan. Ik wil zo een voorbeeld niet zijn. Als ik kon zou ik teruggekeerd zijn in 2009 toen mijn moeder overleden is, maar dat kon ik niet uit veiligheidsredenen.”

2.8. Verzoekster spitst haar kritiek toe op de in de bestreden beslissing gedane beoordeling van de videoboodschap die haar man op het internet postte en een huiszoeking in haar land van herkomst. Zij kadert dit eveneens binnen een context waarbij de vrijheid van meningsuiting in Rusland sterk onderdrukt wordt en verwijst ten bewijze hiervan naar de website van Amnesty International en voegt aan haar verzoekschrift een internetartikel van France 24. De overige motieven in de bestreden beslissing laat verzoekster ongemoeid, waardoor zij overeind blijven. De Raad merkt op dat voormelde gebeurtenissen eveneens aangehaald werden door verzoeksters echtgenoot bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nam op 4 juli 2013 een beslissing tot weigering van in overwegingname van deze asielvraag, waartegen verzoeksters echtgenoot een beroep indiende bij de Raad en eveneens kritiek uitte op de door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gedane beoordeling van de videoboodschap op youtube en dezelfde stukken voegde bij zijn verzoekschrift. De Raad verwierp dit beroep bij arrest nr. 114 003 van 20 november 2013 en het kan volstaan daarnaar te verwijzen.

2.9. Waar verzoekster nog opwerpt dat de aangehaalde feiten verschillen van deze die zij opwierp bij haar eerste asielaanvraag dient de Raad gelet op het gestelde in punt 2.6. op te merken dat dit niet volstaat om tot het bestaan van nieuwe gegevens te kunnen besluiten.

2.10. In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat verzoekster er in het verzoekschrift niet in slaagt aan te tonen dat zij nieuwe gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen en die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg terecht besluiten dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel (oud) 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA